

HET PITTIGSTE VROUWENBLAD

Familie

**Helmut Lotti zwaar
aangeslagen in
getroffen Mozambique**

**'IK KON MIJN
TRANEN NIET
BEDWINGEN'**

Weekblad nr. 16 • 20 april 2000 • 49 frank • 3 fl.
• € 1,21 • TV-PROGRAMMA'S VAN 22 TOT 28 APRIL

Unicef-ambassadeur **Helmut Lotti** aangeslagen na bezoek aan vluchtelingenkamp in **Mozambique**

Ga je voor Unicef vaak naar rampgebieden?

Neer, dit was mijn eerste keer. In het verleden beperkten mijn activiteiten zich tot België. Zo voerde ik promotie voor de wenskaarten van Unicef en trad ik vorig jaar op ten voordele van de Kosovo-actie. Een tijd geleden besprak ik met mijn collega-ambassadeur Salvatore Adamo de mogelijkheid om een single ten voordele van Unicef op te nemen. Dat idee leeten we echter al snel vallen, omdat de opbrengst van zo'n cd minuscule is. Je kan veel beter een concert organiseren. Op 8 mei treed ik in Antwerpen op voor Unicef. Het toeval wil dat ik me enkele weken geleden nog afvroeg of ik voor Unicef wel voldoende deed om de titel van ambassadeur te mogen dragen. Of ik niet eens ter plaatse acties moest gaan steunen? Aangezien ik begin april voor enkele optredens naar Zuid-Afrika moest, en Mozambique dan heel dicht in de buurt is, was de link snel gelegd.

Wat deed je precies in Mozambique?

Ik bezocht er een kamp waar zo'n 70.000 vluchtelingen sinds de watersnood in tenten wonen. Geen degelijke leger tenten, maar tenten gemaakt van sprokkelhout en plastic. Door mijn bezoek wilde ik iedereen duidelijk maken dat Unicef ter plaatse goed werk levert en dat

Om de aandacht te vestigen op de nood aan hulp bezocht Helmut Lotti als Unicef-ambassadeur een vluchtelingenkamp in Mozambique. Bij het aanschouwen van zoveel ellende kon de zanger zijn tranen niet bedwingen.

'Ik kon mijn tranen niet bedwingen'

het geld goed besteed wordt. Het rampgebied dreigde uit de belangstelling te verdwijnen, en dat mag niet. Ik wilde het publiek opnieuw wakker schudden. Unicef werpt zich niet op als de redder in nood. De organisatie werkt samen met de lokale instanties en helpt hen bij de opvang en ontwikkeling. Dat is de beste strategie. Unicef probeert zich op lange termijn overbodig te maken.

Wist je op voorhand welke ellende je in het tentenkamp te zien zou krijgen?

Ik wist dat het geen plezierstap zou worden, maar dat deerde me niet. Ik bezocht ooit terminale kankerpatienten om hen een hart onder de riem te steken. Ook dat was emotioneel bijzonder moeilijk. Maar iemand moet het doen om een probleem onder de aandacht te brengen. Twee jaar geleden was ik voor een andere organisatie te gast in Bosnië, waar ik de ellende na een burgeroorlog zag. Mozambique was anders, want daar werd het drama door de natuur veroorzaakt. Een belangrijk verschil. Ik merkte in Mozambique bijvoorbeeld veel minder spanningen.

Wat was je eerste indruk van het Afrikaanse land?

Ik was verward. Ik herinner me nog goed de rit van 200 kilometer met de jeep van de vluchtelingen naar het kamp. Onderweg zag ik al dat water. Het bizarre was dat het desolate land-

schap een vredige, zelfs mooie indruk maakte. Met al die bomen in het water leek het een beetje op de prachtige Everglades in Amerika. Maar af en toe zag ik ook een restant van de ramp die zich enkele weken eerder had afgespeeld: auto's die omgekeerd in de modder staken, verwoeste huizen, weggespoelde wegen. Af en toe was er trouwens nog een stortbui. Gelukkig zag ik onderweg ook al tekenen van de kentering, op plaatsen waar het leven heel langzaam opnieuw heromen wordt, door bijvoorbeeld de organisatie van kleine markts.

Is het weer er nog altijd niet verbeterd?

Verbeterd wel, maar het blijft regenen. In januari genoot ik van een rustvakantie op Mauritius. Op een dag moesten we in het hotel blijven omdat er wegens zware cyclonen alarmfisse drie gold. Geen probleem, want die streek wordt in die periode wel vaker geteisterd door dergelijke stormen. Maar die keer ging het om megacyclonen die veel langer leefden en in staat waren om de oceaan over te steken. De cyclonen die zich in de buurt van Mauritius aan het opladen waren, hebben enkele weken later Mozambique verwoest.

Wat heb je in het tentenkamp gedaan?

Ik bezocht een paar posten, zoals de bedeling van de zeep - belangrijk voor het voorkomen van cholera - en de waterpomp met zuiveringsinstallatie. Eigenlijk voelde ik me een sa-

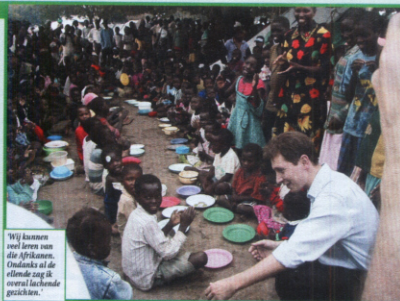
lonavonturier. Ik kon in de buurt in een viersterrenhotel overnachten. Als ik een nacht in het kamp had doorgebracht, zou ik zeker doodziek zijn geworden. Wij, westerlingen, zijn daar met al onze luxe niet meer tegen bestand. Die mensen slapen gewoon op het zand. Als het regent, gebeurt dat zelfs in de modder. De toiletten zijn putten in de grond met wat plastic erom. Zit de wind een beetje tegen, dan krijg je spontaan braakneigingen. Als je de tv-beelden van zulke kampen ziet, ontstaat er jammer genoeg een vorm van gewenning. Uiteindelijk went alles. Maar als je ter plaatse bent, is het toch wat anders. Dan grijpt het je allemaal naar de keel.

Wat viel je op?

Het is verwonderlijk, en wellicht te danken aan Unicef, dat daar zo weinig agressie is. Ondanks de miserabele omstandigheden leeft iedereen vrij broederlijk naast elkaar, terwijl men wacht op het goede weer en de mogelijke terugkeer naar huis. Bovendien brak er nog geen cholera-epidemie uit. Ook dat is een succes. Nochtans sterven er gemiddeld 60 mensen per dag aan malaria, maar dat is in die situatie niet te voorkomen, hoe afschuwelijk zakelijk dat ook mag klinken. Ondanks dat sterftecijfer heeft men er de toestand onder controle.

Wat trof je het meest?

De opmerkelijke vlotheid en het profes-

'Wij kunnen veel leren van die Afrikanen. Ondanks al die ellende zag ik overal lachende gezichten.'

reis, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat ons land tot de top-10 van beste plekken op deze wereld behoort. De meerderheid van alle mensen leeft in omstandigheden zoals in Mozambique. We zouden wat minder mogen klagen over stomme dingen, zoals een krasje op onze wagen.

Vanuit Mozambique werkte je via een satellietverbinding met VTM mee aan de slotshow 'Levenslijn 2000'. Was het niet moeilijk om tussen al die ellende een vrolijk liedje te zingen?

Ik voelde me geen clown, omdat dat vrolijk liedje voor het goede doel was. De opbrengst van de cd-verkoop kan een deel van de problemen rond astma en allergie helpen oplossen. Ik ben de ernst van die aandoeningen. Mijn oom stierf aan astma toen hij 12 was, want toen bestonden er nog geen medische oplossingen. Mijn vriendin is allergisch en heeft veel last van hooikoorts. Haar broer heeft astma. Ik kan iets doen aan dat probleem. Als artiest kan ik het publiek mobiliseren en sensibiliseren. En dan vind

ik het niet erg dat ik zo'n liedje in een land met watersnood zing. Het is mijn plicht aan dergelijke acties mee te werken.

Waarom werd je net zoals Axelle Red en Salvatore Adamo ambassadeur van Unicef?

Omdat die organisatie mij op het juiste moment vroeg. Ik geloof in de goede zaak en wilde al langer iets sociaals doen, maar had schrik voor de kritiek. Ik wilde niet dat men mij zou kunnen verwijten dat ik op de kap van stervende kinderen in de belangstelling probeer te komen. Toen ik het aanbod van Unicef kreeg, had ik dat ambassadeurschap niet nodig. Ik had werk genoeg en genoot van een grote populariteit. Ik verkocht immers 600.000 cd's in België. Niemand kon dus twijfelen aan mijn oprechte bedoelingen. Unicef profiteert van mij om een zo breed mogelijk publiek te bereiken. Het gebeurt niet andersom.

Je bent altijd sociaal bewogen geweest, maar loopt er nooit mee te koop.

Ik doe me niet heiliger voor dan de paus, maar probeer inderdaad op de juiste manier te leven. Dat lukt niet altijd, want ik ben ook maar een mens. Toch probeer ik voor iedereen goed te doen. Ik wil niet in detail treden en vertellen wie of wat ik allemaal steun, want ik loop daar inderdaad niet mee te koop. Maar ik kan wel zeggen dat ik met een gerust geweten leef. Ik doe meer dan mijn plicht. En dan heb ik het niet enkel over mijn steun aan Unicef.

'In Mozambique besefte ik nogmaals hoe gelukkig ik mag zijn dat ik in België geboren ben.'

i Helmut Lotti treedt op ten voordele van Unicef op maandag 9 mei vanaf 20u15 in de Koningin Elisabethzaal in Antwerpen. Info: 0900/00.311.

nalisme waarmee de opvang georganiseerd wordt en het gevoel van solidariteit bij de vluchtelingen. Toen het plots begon te regenen, opende een man zonder vragen zijn paraplu om de cameraman te beschermen. Die paraplu was wellicht het enige wat hij nog bezat. Ook de kinderen troffen me diep. Altijd maar lachen, ondanks de ellende. Ik zag een groep kinderen met allemaal lege borden voor zich. Ze waren aan het wachten op hun eten en klaptten ondertus-

sen in de handen. Eén kind kwam naar me toe en vroeg: 'Waarom zing je mee?' Ik pakte het vast en drukte het tegen me aan. Het meisje greep me ook vast en haar knuffel leek me niet meer los te laten. Ze gaf me echt het gevoel iemand nodig te hebben. En toch moest ik haar weer loslaten. Toen kon ik mijn emoties niet meer bedwingen en kreeg ik tranen in de ogen. Op dat moment besefte ik hoe gelukkig ik mag zijn dat ik in België geboren ben. Hoe meer ik